

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.024 van 20 januari 2025
in de zaak A. 240.715/VII-42.301**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nele Kelchtermans
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 122, bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 december 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 296.713 van 8 november 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.715 van 24 januari 2024.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Nele Kelchtermans, die verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verweerder, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 25 april 2019 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Op 26 juli 2019 wordt verweerder in het bezit gesteld van een E-kaart.

3.2. Met een brief van 11 mei 2023 deelt de verzoekende partij mee dat de E-kaart moet worden ingetrokken.

Verweerder vordert bij verzoekschrift van 3 juli 2023 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de “beslissing” van 11 mei 2023 betreffende de intrekking van het verblijf.

Met arrest nr. 296.713 van 8 november 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de “beslissing” van 11 mei 2023. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het tweede en derde onderdeel van het tweede middel

Uiteenzetting

4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden [...]’, “zoals onder meer geïnterpreteerd in het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie”, de artikelen 39/65, eerste lid, en 40 van de vreemdelingenwet en de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981), alsook van de draagwijdte van het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 8.17, 8.18 en 8.25 van het Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

In het tweede middelonderdeel werpt de verzoekende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet lijkt te steunen op het feit dat op grond van artikel 51, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 door de burgemeester of diens gemachtigde onmiddellijk een verblijfsrecht kan worden toegekend aan verweerder, terwijl uit voormeld artikel 51 nochtans uitdrukkelijk blijkt dat de burgemeester of diens gemachtigde uitsluitend ten aanzien van een burger van de Unie in bepaalde gevallen een beslissing kan nemen tot onmiddellijke toekenning van een verblijfsrecht. Uit artikel 20 VWEU volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft geoordeeld dat aan verweerder een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn toegekend. Dit ligt in lijn met het declaratoir karakter van de afgifte van een verblijfskaart. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet oordelen dat de burgemeester of diens gemachtigde op grond van artikel 51, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 louter door middel van de foutieve afgifte van een E-kaart een verblijfsrecht zou hebben kunnen toekennen aan onderdanen van een derde land, vermits de burgemeester daartoe geen enkele bevoegdheid heeft.

In het derde middelonderdeel van het tweede middel hekelt de verzoekende partij de overweging in het bestreden arrest dat verweerder een legitieme verwachting zou hebben gehad dat hij een recht op verblijf in België had. Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat verweerder reeds van bij aanvang wist of behoorde te weten dat hij geen burger van de Unie is, zodat er geen sprake kan zijn van enige rechtmatige verwachting. Het vertrouwensbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, kan hoe dan ook niet ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Er kan geen sprake zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel ten aanzien van een vreemdeling aan wie een verblijfskaart als Unieburger wordt toegekend, terwijl de betrokken vreemdeling evident weet dat hij of zij geen Unieburger is en dan ook geen aanspraak kan maken op een dergelijke kaart. Verweerder maakt evenmin aannemelijk dat hem

door de verzoekende partij ooit concrete, precieze toezeggingen zouden zijn gedaan in het kader van het op heden aangevoerde verblijfsrecht. De verzoekende partij benadrukt nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het bestreden arrest volkomen aan voorbijgaat dat het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur niet *contra legem* kan worden toegepast. Zij verwijst ook nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin reeds uitdrukkelijk werd geoordeeld dat Richtlijn 2004/38/EG zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt toegekend aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt. De verzoekende partij benadrukt in dit kader dat de Belgische Staat gebonden is door de betrokken richtlijn, waarvan de uitvoering moet worden verzekerd. Zij besluit dat de onjuiste afgifte van een E-kaart dan ook een volstrekt onregelmatige administratieve rechtshandeling betreft die door een zodanig grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden. Door te oordelen dat er geen sprake zou zijn van gewichtige redenen om aan verweerder het gebeurlijke voordeel te ontnemen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het vertrouwensbeginsel, alsook artikel 40 van de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van antwoord stelt verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht het vertrouwensbeginsel geschonden acht. De verblijfskaart werd per vergissing afgegeven. Het arrest stelt enkel dat het een fout betreft van de “eigen overheid”. Verweerder heeft dientengevolge een legitieme verwachting op een recht op verblijf in België en heeft ten gevolge hiervan zijn gezins- en privéleven gedurende vier jaar uitgebouwd in België. De verzoekende partij haalt een arrest aan van de Raad van State waarin gesteld wordt dat dit beginsel niet *contra legem* kan werken. Echter handelt dat arrest over een geheel andere (frauduleuze) situatie die niet kan worden vergeleken met het voorliggende geval. *In casu* had en heeft verweerder nooit geweten dat zijn kaart door een fout, toe te schrijven aan de overheid, hem werd afgeleverd. Ook het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie is niet van toepassing op het bestreden

arrest. Dat arrest betreft immers het tegengaan van de automatische toekenning van een F-kaart aan familieleden van een Unieburger wanneer een Lidstaat geen beslissing neemt binnen de daartoe voorziene termijn. In dit geval heeft de stad Brussel echter wel degelijk een beslissing genomen, waarbij een fout werd gemaakt die niet aan verweerder kan worden toegerekend.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat het loutere feit dat de in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad van State geen betrekking had op een gelijkaardige zaak niets afdoet aan het principe dat het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur niet *contra legem* kan worden toegepast. Verweerder vergist zich ten andere waar hij in de memorie van antwoord aanvoert dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend betrekking zou hebben op de situatie waarin “geen beslissing” zou zijn genomen binnen de daartoe voorzien termijn. Het Hof heeft zich integendeel uitdrukkelijk uitgesproken tegen de Belgische regelgeving waarbij een verblijfskaart als familielid van een Unieburger door een burgemeester zou worden afgegeven aan een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een dergelijk verblijf.

Beoordeling

7. De relevante passages van het bestreden arrest luiden:

“4.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die

rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 316-349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204 655).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker op 26 juli 2019 door de overheid in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Hoewel er in de nota met opmerkingen wordt op[ge]merkt dat de E-kaart slechts een instrumentum betreft dat niet door een negotium onderbouwd is, dient er niettemin op te worden gewezen dat met die vergissing aan verzoeker een voordeel werd verleend. Naar luid van artikel 51, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) geeft de burgemeester of zijn gemachtigde, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan de vreemdeling een “document dat zij[n] inschrijving aantoont opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8”, dit is de E-kaart die op 26 juli 2019 aan verzoeker werd overhandigd. Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had verzoeker een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de E-kaart zijn verblijfsrecht inderdaad werd erkend.

Wat betreft de aanwezigheid van gewichtige redenen om het (verblijfs-)voordeel terug te vorderen, betoogt verweerder in de nota met opmerkingen dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en dat de verblijfskaart aldus onrechtmatig werd afgegeven. Hiermee verwijst verweerder in eerste instantie naar de eigen vergissing als overheid. Het gegeven dat de overheid zich heeft vergist, heeft betrekking op de eerste van de drie voorwaarden, waaronder het vertrouwensbeginsel, maar kan niet in ieder geval worden gelijkgesteld met een gewichtige reden om het gegeven voordeel terug te vorderen. Het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven, weegt immers niet op tegen de legitieme verwachting dat verzoeker een recht op verblijf in België had en ten gevolge waarvan de verzoeker zijn gezins- en privéleven gedurende vier jaar heeft uitgebouwd in België. De overweging dat de afgifte van de E-kaart een fout was en dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend, houdt geen rekening met het gezins- en privéleven dat verzoeker meent te hebben ontwikkeld in de periode dat hij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder is nagegaan of het feit dat verweerder per vergissing een verblijfsrecht werd toegekend, voldoende opweegt tegen de banden die verzoeker ontwikkelde in de periode dat hij over een verblijfskaart

beschikte. Verzoeker voert hierbij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.” [...]

Er blijkt niet dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van het feit dat zijn verblijfsrecht ingetrokken zou worden noch dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden. In dit verband betoogt verweerder in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing geen eindelijke beslissing tot intrekking van verblijf betreft. De Raad dient echter te herhalen dat de bestreden beslissing tot het intrekken van een toegekend declaratoir verblijfsrecht heeft wel degelijk een wijziging tot gevolg van verzoekers rechtstoestand en vormt aldus een aanvechtbare rechtshandeling.

Op basis van verweerders betoog blijkt niet dat er sprake is van een van de gevallen zoals opgesomd in artikel 62, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet waardoor de verplichting van het tweede lid in casu niet van toepassing is. Minstens maakt verweerder dit niet aannemelijk.

De Raad dient vast te stellen dat een schending van het vertrouwensbeginsel en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt”.

8. Luidens artikel 40 van de vreemdelingenwet, wordt onder een “burger van de Unie” verstaan, “een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk”. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, van de vreemdelingenwet

bedoelde voorwaarde vervult en zich bevindt in een van de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° tot 3°, van de vreemdelingenwet vermelde situaties.

De aflevering van de zogenaamde “E-kaart” wordt geregeld in artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarvan de paragrafen 1 tot 3 ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing bepaalden:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3. De burgemeester of zijn gemachtigde mag het verblijfsrecht onmiddellijk toekennen aan de burger van de Unie die alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de in § 1 bepaalde termijn, indien:

1° hij werknemer of zelfstandige is in de zin van artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de wet;

2° hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 2°, van de wet, mits het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen wordt geleverd door een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene voor zichzelf beschikt;

3° hij ingeschreven is aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 3°, van de wet;

4° hij de echtgenoot is of de partner waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het huwelijk, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 1°, van de wet, mits de band van aanverwantschap of partnerschap wordt bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake;

5° hij bloedverwant in neergaande lijn is jonger dan 21 jaar, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 3°, van de wet, mits de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring, en, bij gedeelde bewaring, de toestemming van de andere houder van het recht van bewaring, zijn bewezen doormiddel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake.

Als het recht op verblijf wordt toegekend aan een burger van de Unie bedoeld in het 1e lid, 1° tot 5°, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hem een document dat zijn inschrijving aantoonst af, opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 en stuurt hij onmiddellijk een kopie van de aanvraag door aan de gemachtigde van de Minister”.

9. Het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen.

Evenwel dient erop te worden gewezen dat in dat geval concrete toezeggingen moeten zijn gedaan en dat verzoeker om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen het bewijs dient te leveren dat het op

grond van die toezeggingen opgewekte vertrouwen als een rechtmatige verwachting moet kunnen worden aangemerkt. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, dan kan die burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen. Dat moet des te duidelijker zijn indien het bestuur zelf enig voorbehoud heeft geformuleerd in verband met de gewekte verwachtingen of zich in voorzichtige bewoordingen, in de voorwaardelijke wijs en in afwachting van bijkomende inlichtingen tot de burger heeft gericht.

10. Aan verweerder werd een E-kaart afgeleverd op grond van zijn voorgehouden Italiaanse nationaliteit. Nochtans heeft verweerder – zoals ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld en wat hij evenmin betwist – de Ghanese nationaliteit. Bijgevolg wist of behoorde verweerder als normaal voorzichtig en oplettend persoon te weten dat enige gewekte verwachtingen op grond van de verkregen E-kaart niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, vermits erin ten onrechte ervan werd uitgegaan dat hij de Italiaanse nationaliteit bezit.

Daarbij komt nog dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, en geen constitutief karakter heeft. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een vreemdeling niet als legaal kan worden aangemerkt op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem is afgegeven. In het geval van de toekenning van een E-kaart, vloeit het recht op verblijf voort, niet uit de aflevering van die verblijfskaart, maar wel uit het burgerschap van de Unie. Vermits niet ter discussie staat dat de betrokken vreemdeling geen burger van de Unie is, kon hem hoe dan ook geen legaal verblijf worden toegekend door de burgemeester van de stad Brussel.

Door in het bestreden arrest in de gegeven omstandigheden niettemin te aanvaarden dat de betrokken vreemdeling van Ghanese nationaliteit “legitieme verwachtingen” kon koesteren, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het vertrouwensbeginsel, dat als

beginsel van behoorlijk bestuur niet kan worden ingeroepen tegen de uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 296.713 van 8 november 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig januari tweeduizend vijfentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams